

ГОЛЧО.

Бошнашка приказка, илюстрирана отъ В. Лазаркевичъ.

I.

Имало едно време единъ човѣкъ, който билъ толкова беденъ, че всички го наричали Голчо.

— Голчо, Голчо, какво ще правишъ съ своята сиромашия! — казвали му често съседитѣ.

— Не берете грижа за мене, — отговарѣлъ той. — Голъ е Голчо, ала съ умъ се бори. Стига да поискамъ, първи богаташъ ще стана.

— Щомъ като съ умъ се боришъ, — рекълъ веднажъ единъ отъ съседитѣ, — защо не измислишъ нѣкоя леснина, та да изпждимъ страшния великанъ, който живѣе въ камената воденица въ планината? Сега никой не смѣе да мѣли тамъ брашно.

— Леснината е готова, — отговорилъ Голчо. — Дайте ми половинъ човалъ жито, два топли хлѣба и две парчета сирене. Следъ три дѣня ще си мелите свободно житото въ камената мелница. Ще пропждя далече великана.

— Хайде да видимъ, — рекли съседитѣ, — Ще ти дадемъ, жито, хлѣбъ и сирене, ала ако не пропждишъ великана, при насъ не се връщай. Нѣма да те побере селото!

II.

Голчо нарамилъ човала, скрилъ хлѣба и сиренето въ торбата, па се запжтилъ къмъ планината.

Като стигналъ въ камената воденица, той запалилъ борина, затворилъ вратитѣ и почналъ да мели житото.